

INHOUD

I

Een verhaal over gestolen salami's	15
Het hondenhaar	16
Cirkelverhaal	17
Idee voor een plaatje	18
Bloomington	20
De les van de kokkin	21
Bij de bank	22
's Nachts wakker	23
Bij de bank 2	24
De twee Davissen en het tapijt	25
Eventualiteit (vs. Onvermijdelijkheid)	30
Incidentje in korte a , lange a en stomme e	31
Eventualiteit (vs. Onvermijdelijkheid) 2: op vakantie	32
Een verhaal dat een vriendin me vertelde	33
De slechte roman	35
Toen je weg was	36
De lijfwacht	38
Het kind	39
Het kerkhof	40
Mijn zus en de koningin van Engeland	41
Het tandartsbezoek	43
Brief aan een diepvriesdoperwtenproducent	44
De haverhout	45

II

- Twee begrafenisondernemers 49
Ik vraag Mary naar haar vriend, die depressieve,
en zijn vakantie 50
De magie van de trein 51
Vis eten in je eentje 52
Can't en won't 58
De vrouw van Pouchet 59
Avondeten 60
De hond 61
De grootmoeder 62
De vermaledijde Mucama's 63
Omkeerbaar verhaal 71
Een vrouw, dertig 72
Hoe ik weet wat ik mooi vind (zes versies) 73
Händel 74
De kracht van het subliminale 75
Haar geografie: Alabama 77
De begrafenis 78
De echtgenootzoekers 79
In de galerie 80
De lage zon 81
De landing 82
De taal van de telefoonmaatschappij 87
De koetsier en de worm 88
Brief aan een marketingmanager 89

III

- De laatste der Mohikanen 93
Opdracht voor Groep Twee 94
Meesterlijk 95
Een netelige situatie 96

Huishoudelijke observatie	98
De terechtstelling	99
Een briefje van de krantenjongen	100
Op het treinstation	101
De maan	102
Mijn voetstappen	103
Hoe ik mijn oude nummers van de TLS zo snel mogelijk	
doorlees	104
Aantekeningen tijdens lang telefoongesprek met moeder	108
Mannen	109
Negatieve gevoelens	110
Ik voel me best prettig, maar ik zou me nog wel wat prettiger	
kunnen voelen	112
Oordeel	115
De stoelen	116
De schepping van mijn vriend	117
De piano	118
Het feest	119
De koeien	121
De tentoonstelling	135
Brief aan een pepermuntbedrijf	137
Haar geografie: Illinois	140

IV

Ödön von Horváth aan de wandel	143
In de trein	144
Het stofzuigerprobleem	145
De zeehondjes	146
Middeleeuwse geschiedenis leren	171
Mijn schoolvriend	172
De pianoles	173
De schoolkinderen in het grote gebouw	174
De zin en de jongeman	175

Molly, vrouwtjeskat: geschiedenis/bevindingen	176
De brief aan de Stichting	178
De resultaten van één statistische studie	208
Revisie: 1	209
Kort gesprek (in vertrekhal van luchthaven)	210
Revisie: 2	211
Bagage in depot	212
Wachten op take-off	214
Industrie	215
De hemel boven Los Angeles	216
Twee personages in een alinea	217
Zwemmen in Egypte	218
De taal van dingen in huis	219
De wasvrouwen	224
Brief aan een hotelmanager	225
Haar verjaardag	230

v

De vriend uit mijn kinderjaren	233
Hun arme hond	234
Hallo schat	235
Geen interesse	236
Oude vrouw, oude vis	239
Logeren bij de apotheker	240
Het lied	242
Twee voormalige studenten	243
Een verhaaltje over een doosje chocolaatjes	244
De vrouw naast me in het vliegtuig	248
Schrijven	249
Verkeerd bedankje in schouwburg	250
De haan	251
Zitten met mijn vriendinnetje	253
De oude soldaat	254

Twee jonge kerels uit Sligo	256
De vrouw in het rood	257
Als op de bruiloft (in de dierentuin)	258
De goudzoekster uit Goldfields	261
Haar oude stofzuiger geeft voortdurend de geest	263
Flaubert en gezichtspunt	264
Boodschappen doen met familie	266
Plaatselijke familieberichten	267
Brief aan de Voorzitter van het American Biographical Institute, Inc.	274
Nancy Pratt komt naar de stad	277
Doctorstitel	278
Toelichtingen en dankbetuigingen	281

De Italiaanse huisbaas van mijn zoon in Brooklyn had achter een schuur waarin hij salami's droogde en rookte. Op een nacht werd er, tijdens een golf van kruimelvandalisme en -diefstal, in de schuur ingebroken en werden de salami's meegenomen. De volgende dag begon mijn zoon erover tegen zijn huisbaas en betuigde zijn medeleven met de verdwijning van de worsten. De huisbaas was berustend en filosofisch, maar corrigeerde hem: 'Het waren geen worsten. Het waren salami's.' Toen beschreef een vooraanstaand stadsblad de gebeurtenis als een amusant en kleurrijk stedelijk incident. In het artikel betitelde de verslaggever de gestolen waar als 'worsten'. Mijn zoon toonde het artikel aan zijn huisbaas, die er niets van wist. De huisbaas was geïnteresseerd en aangenaam getroffen dat het blad het incident vermeldenswaard had geacht, maar hij voegde eraan toe: 'Het waren geen worsten. Het waren salami's.'

HET HONDENHAAR

De hond is niet meer. We missen hem. Als de deurbel gaat, blaft er niemand. Als we laat thuiskomen, wacht er niemand op ons. Her en der in huis en op onze kleren vinden we nog steeds zijn witte haren. We pakken ze op. We zouden ze moeten weggooien. Maar ze zijn alles wat we nog van hem hebben. We gooien ze niet weg. We koesteren een dwaze hoop: als we er maar genoeg verzamelen, zullen we de hond weer in elkaar kunnen zetten.

CIRKELVERHAAL

Woensdagmorgen vroeg is er altijd herrie op de weg. Ik word er wakker van en ik vraag me altijd af wat het is. Het is altijd de vuilniswagen die de vuilnis ophaalt. De wagen komt elke woensdagmorgen vroeg. Ik word er altijd wakker van. Ik vraag me altijd af wat het is.

Aan het begin van een treinreis zoeken mensen een goed plekje, en sommigen kijken aandachtig naar de mensen in de buurt die hun plekje al hebben uitgekozen om te zien of ze goede burens zullen zijn.

Het zou kunnen helpen als we allemaal een plaatje droegen waarop staat op welke manieren we andere passagiers vermoedelijk al dan niet zullen storen, zoals: Zal niet mobiel bellen; zal geen stinkende dingen eten.

Op het mijne zou onder meer staan: Zal helemaal niet mobiel bellen, behalve misschien voor een kort gesprekje met mijn man aan het begin van de terugreis om mijn bezoek aan de stad samen te vatten, of, nog minder vaak, een vlugge waarschuwing voor een vriend of vriendin op de heenreis dat ik te laat ben; maar zal mijn rugleuning zo ver mogelijk naar achteren laten zakken gedurende het grootste deel van de reis, behalve wanneer ik mijn lunch of snack nuttig; zal haar tijdens de reis misschien af en toe enigszins aanpassen, naar achteren en naar voren; zal vroeg of laat iets eten, meestal een broodje, soms een salade of een bakje rijstpudding, of eigenlijk twee bakjes rijstpudding, maar wel kleine; broodje, bijna altijd Zwitserse kaas, met maar heel weinig kaas, één plakje maar, en sla en tomaat, zal niet merkbaar stinken, volgens mij tenminste niet; doe zo netjes mogelijk met de salade, maar salade eten met een plastic vork is onhandig en moeilijk; doe netjes met de rijstpudding, neem kleine hapjes, maar als ik de gesealde bovenkant van het bakje trek kan dat even een luid scheurend geluid veroorzaken; blijf misschien de dop van mijn waterfles losdraaien om een slok water te nemen, vooral als ik mijn broodje eet en ongeveer een uur daarna; ben misschien wat rustelozer dan sommige ande-

re passagiers, en maak tijdens de reis misschien enkele keren mijn handen schoon met een klein flesje handreiniger, waarna ik soms wat handlotion gebruik, wat impliceert dat ik in mijn tas reik, er een toilettasje uithaal, het openrits en, als ik klaar ben, weer dicht-rits en terugstop in mijn tas; maar zit ook misschien een paar minuten of langer doodstil uit het raam te staren; doe tijdens het grootste deel van de reis misschien niets anders dan een boek lezen, op één loopje via het gangpad naar de wc en terug naar mijn plaats na; maar leg op een andere dag het boek misschien om de paar minuten neer, haal een notitieboekje uit mijn tas, verwijder het elastiekje dat eromheen zit en maak een aantekening in het notitieboekje; of scheur, als ik een oud nummer van een literair tijdschrift lees, daar misschien bladzijden uit om te bewaren, al zal ik proberen dat alleen te doen als trein stopt op een station; zal ten slotte, na een dag in de stad, misschien mijn veters losmaken en een gedeelte van de reis mijn schoenen uitdoen, vooral als de schoenen niet erg lekker zitten, en dan mijn blote voeten op mijn schoenen laten rusten in plaats van rechtstreeks op de vloer, of, in een heel enkel geval, de schoenen misschien uitdoen en pantoffels aantrekken, als ik die bij me heb, en die aanhouden tot ik mijn bestemming bijna heb bereikt; maar voeten zijn heel schoon en op teennagels zit mooie donkerrode lak.

BLOOMINGTON

Nu ik hier een tijdje ben, kan ik met een gerust hart zeggen dat ik hier nooit eerder ben geweest.

verhaal van Flaubert

Vandaag heb ik een geweldige les geleerd; onze kokkin was mijn lerares. Ze is vijftientig en ze is Frans. Ik ontdekte, toen ik het haar vroeg, dat ze *niet wist* dat Louis-Philippe geen koning van Frankrijk meer is en dat we nu een republiek hebben. En toch heeft hij de troon al vijf jaar geleden verlaten. Ze zei dat het feit dat hij geen koning meer is haar gewoonweg niet in het minst interesseert – dat waren haar woorden.

En ik beschouw mezelf als een intelligent man! Maar vergeleken met haar ben ik een imbeciel.

Ik ga met mijn zak centen naar de bank en stort ze in een apparaat dat ze zal tellen. Een medewerkster vraagt me te raden hoeveel mijn centen waard zijn. Ik raad \$ 3,00. Ik zit ernaast. Het totaal bedraagt \$ 4,24. Maar omdat ik minder dan \$ 1,99 van het juiste bedrag af zit, kom ik in aanmerking voor een prijs. Veel mensen om me heen bij de bank feliciteren me hartelijk. Ik mag kiezen uit een aantal prijzen. Als ik de eerste en de tweede afsla, en ook de volgende dreig af te slaan, opent de bezorgde kasbediende een kluis en laat me het volledige assortiment zien, waaronder een groot plastic spaarvarken, een kleurboek met kleurpotloden en een rubberen balletje. Ten slotte kies ik, om haar niet teleur te stellen, de prijs die me het beste lijkt, een mooie frisbee met bijpassende draagtas.

droom

Ik kan niet slapen, in deze hotelkamer in deze vreemde stad. Het is al heel laat, twee uur in de morgen, dan drie, dan vier. Ik lig in het donker. Wat is het probleem? O, misschien mis ik hem, degene naast wie ik slaap. Dan hoor ik ergens vlakbij een deur dichtgaan. Er is een andere gast teruggekomen, heel laat. Nu weet ik het antwoord. Ik ga naar zijn kamer en kruip bij hem in bed, en dan zal ik kunnen slapen.

droom

Weer ga ik naar de bank met mijn zak vol centen. Weer raad ik dat mijn centen \$ 3,00 waard zullen zijn. Het apparaat telt ze. Ik heb \$ 4,92. Weer beslist de bankbediende dat ik dicht genoeg bij het juiste bedrag zit om een prijs te winnen. Ik verheug me al op het prijzenassortiment deze keer, maar er is maar één prijs: een meetlint. Ik ben teleurgesteld, maar ik accepteer het. Deze keer kan ik tenminste zien dat de bankbediende een vrouw is. Eerst kon ik onmogelijk zien of ze een vrouw was of een man. Maar hoewel ze nog steeds kaal is, beweegt ze deze keer eleganter en glimlacht ze vriendelijker, haar stem is hoger, en ze heeft een speldje op haar borst waarop 'Janet' staat.

droom